

Arrest

nr. 194 054 van 23 oktober 2017
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), aan de verzoekster op 6 juli 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUGGENHOUT, die verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 september 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, A.W., die op 12 oktober 2011 door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling werd erkend. Op 29 mei 2015 wordt de beslissing genomen tot afgifte van een visum type D.

1.2. Op 27 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 6 juli 2017 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

“(…)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:³

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1§, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De A-kaart van betrokkene vervalt op 10.09.2016. Op 11.10.2016 vraagt de gemeente in naam van betrokkene een verlenging van haar verblijfskaart en legt geen inkomsten voor. Vervolgens werden bijkomende stukken gevraagd (verstuurd op 13.10.2016). Betrokkene maakt op 09.11.2016 werkloosheidsuitkering over startende van januari 2016 tot en met oktober 2016 en geen andere documenten. Echter kan werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen worden voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt (art. 10 §5 tweede alinea 3°).

Betrokkene ondertekende een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken (betekend op 01.12.2016 en nogmaals door betrokkene op 11.04.2017), zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt :

** attest zwangerschap, verklaring van arbeidsonderbreking op naam van betrokkene 10.01.2017 voor de rest van zwangerschap (intussen bevallen: in rijksregister bevallen op 10.05.2017): op zich zegt dit niets over haar integratie in België, maar wel over hun gezinsband, wat niet in twijfel getrokken wordt. Trouwens de periode die nu bekeken wordt voor een verlenging van de A-kaart is 22.09.2015 afgifte A-kaart tot 10.09.2016 het vervallen van de A-kaart*

** Cursussen inburgering en Nederlandse taal: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken*

** Inschrijving VDAB, 2 dagcontracten, sollicitaties op naam van de referentiepersoon: de referentiepersoon maakt in aantal veel sollicitaties over, maar deze dateren voornamelijk van na het vervallen van de A-kaart van betrokkene op 10 september 2016 en de betekening van dit document. Slechts 1 sollicitatie in september 2016 en 2 in oktober 2016, in november zijn dit er een stuk meer. Veelal dateren de sollicitaties van éénzelfde dag en op enkele minuten van elkaar zijn deze verstuurd. Ook zijn er vaak dubbele sollicitaties tussen dat er voor dezelfde positie twee keer gesolliciteerd wordt op een ander moment of tweemaal hetzelfde document over gemaakt wordt. Via interimkantoor is het namelijk elektronisch dat er moet geklikt worden indien men wenst te solliciteren. Zodanig dat iemand heel veel sollicitaties kan doen op zeer korte tijd, maar daarom zijn deze functies nog niet altijd geschikt voor het profiel van de referentiepersoon. Dit zijn dan ook reacties die op deze sollicitaties volgen. Omwille dat er geen enkel sollicitatie tussen januari en augustus en één in september voorgelegd wordt, kan hieruit afgeleid worden dat betrokkene niet actief werk gezocht heeft in de periode die nu van belang is.*

In Dolsis heeft de referentiepersonen 2 dagen gewerkt in januari 2017. Ervoor was het van november 2015 geleden dat er werk terug te vinden is in de databank. Toevallig is de periode 2014-2015 ook de periode waarin een visumaanvraag hangende is voor betrokkene, en had de referentiepersoon werk van 01.04.2014 tot en met 30.11.2015. Zoals bij een verlenging van de A-kaart moet bij een visumaanvraag voldaan worden aan de vereiste over voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten te beschikken, en dit niet ten laste van de openbare overheden. Zeer kort na binnenkomst van betrokkene geniet de referentiepersoon werkloosheidsuitkering. Betrokkene is in het vreemdelingenregister opgenomen op datum van 10.09.2015. Er zijn ook geen bewijzen overgemaakt dat van december 2015 tot september 2016 actief naar werk gezocht wordt. Het is dan ook hun beslissing om niet te voldoen aan de voorwaarden gezinshereniging. Wanneer de kaart in het gedrang komt van betrokkene, zal de referentiepersoon pas een poging ondernemen om te solliciteren en een paar dagcontracten voor te leggen.

Er zijn geen stukken over gemaakt van betrokkene die aantonen dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Aangezien betrokkene pas recentelijk in België gevestigd is (in het vreemdelingenregister opgenomen op 10.09.2015), is het ondenkbaar dat er geen banden meer zijn met land van herkornst. Er zijn verder geen bezwarende documenten overgemaakt die het tegendeel beweren. Medisch zijn er ook geen bezwaren aanwezig die een terugkeer in de weg staan. De referentiepersoon is hier intussen al van 2010, en heeft al de B-kaart op 08.02.2012.

Hij is al meer dan vijf jaar legaal in België. Betrokkene en referentiepersoon zijn recent getrouwd (24.04.2014). Het feit dat mevrouw hier een echtgenoot en recent een kind heeft, is geen reden om betrokkene en de referentiepersoon te ontslaan van de verplichting om te voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart. Dit garandeert op zich niet het verblijfsrecht. De voorwaarden van gezinshereniging art. 10 zijn een verplichting bij de opstart (visumaanvraag) en opvolging.

De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen dan ook niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet. Zij tonen niet aan actief te zoeken naar werk, er werd maar 1 sollicitatie overgemaakt naar onze diensten daterend van wanneer haar A-kaart nog geldig was. Indien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, kan een nieuwe aanvraag voor legaal verblijf op basis van gezinshereniging ingediend worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 50, § 2, 3°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Art. 50, §2, 3° lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt:
(...)"*

Art. 3 van de Wet van 28 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

(...)

De bestreden beslissing maakt schending van art. 50, §2, 3° lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals tevens voorzien in art. 3 van de Wet van 28 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, B.S. 12.09.1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Dit immers doordat de bestreden beslissing hoegenaamd niet op afdoende wijze rekening houdt (dan wel dit op afdoende wijze motiveert) met 1. de zwangerschap van verzoekster en de wijze waarop de arbeidsmarkt hier in de reële wereld mee omgaat, alsook de reeds herhaalde miskramen van verzoekster in het verleden, 2. de zeer duidelijke inspanningen van de echtgenoot van verzoekster om actief te solliciteren, ondanks zijn rugproblemen en 3. het feit dat verzoekster wel degelijk een beloftevol inburgeringstraject aan het afleggen is dat haar wel degelijk uitzicht biedt op een professionele activiteit.

1. Uit de medische attesten blijkt afdoende dat verzoekster tijdens haar zwangerschap niet in staat was om werk te zoeken of werk te verrichten.

Tevens heeft zij reeds verschillende miskramen gehad in het verleden.

Inmiddels is het kind van verzoekster 3 maanden oud, hetgeen uiteraard met zich meebrengt dat verzoekster nog dient uit te rusten van de bevalling én haar kind nog de nodige moederlijke zorgen nodig heeft.

Verzoekster heeft echter goed nagedacht en met proactieve daadkracht een inburgeringstraject gekozen.

Verzoekster toont bij stuk 4 reeds aan dat zij reeds heel wat moeite en studie heeft gestoken in dit project, én voorlopig inderdaad met goed resultaat aangezien in elk geval reeds een bewijs kan voorleggen dat zij geslaagd is voor een eerste onderdeel.

Dit project dient weliswaar verder gezet te worden, doch het heeft er alle schijn van dat verzoekster wel degelijk een reële kans heeft om binnen afzienbare termijn een essentiële bijdrage te leveren in de vorm van een professionele activiteit.

2. Echtgenoot van verzoekster, de heer A. W. (...), was zeer actief bezig met solliciteren. Verzoekster voegt een resem sollicitaties toe die werden gedaan door haar echtgenoot (stuk 8).

Dit betreft tientallen sollicitaties...

Het kan hoegenaamd niet redelijkerwijze gesteld worden dat de echtgenoot van verzoekster niet voldoende inspanningen zou gedaan hebben om te solliciteren.

Dat het in deze moderne tijden zo is dat men via interimkantoor voornamelijk elektronisch dient te solliciteren, kan hem niet ten kwade geduid worden.

Verwerende partij haalt tevens aan dat het vele verschillende functies betreft, waardoor het mogelijk is dat deze functies niet altijd geschikt zijn voor het profiel van de heer A. (...).

Het is echter zo dat de heer A. (...) niet op zoek is naar een functie in het bijzonder.

Hij is bereid alles aan te nemen waarvoor men hem geschikt acht.

Zo zijn er sollicitaties waarin hij de job van verkoper wenst aan te gaan, maar ook als postbode, magazijnier enzovoort.

Dit duidt enkel en alleen aan dat de heer A. (...) niet bang is zijn handen vuil te maken.

Er dient tevens gewezen te worden op de ernstige medische problemen van de heer A. (...) in het verleden (stukken 9-13).

Hij werd slachtoffer van een arbeidsongeval.

Hierdoor was de heer A. (...) lange tijd arbeidsongeschikt.

Tot op heden volgt de heer A. (...) nog steeds kinesitherapie.

In januari 2017 kon de heer A. (...) 2 dagen aan de slag bij L. (...) NV (stuk 15).

Inmiddels ontvangt de heer A. (...) echter een werkloosheidsuitkering (stuk 14).

Dit biedt toch voldoende stabiele bestaansmiddelen.

Tevens zijn zowel verzoekster als haar echtgenoot aangesloten bij ziekenfonds "De Voorzorg" (stuk 16).

Zij zijn alvast in regel tot 31 december 2017.

3. Verzoekster wenst nogmaals alinea b) van Art. 50, §2, 3° lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 te citeren, dat immers vereist:

"(...)";

Wanneer rekening gehouden worden met de gevolgde en voorziene opleidingen (Nederlands, inburgering, maatschappelijke oriëntatie), de persoonlijke omstandigheden (zwangerschap, herhaalde miskramen en de rugproblemen van de echtgenoot van verzoekster), alsook het aantal sollicitatiebrieven door de echtgenoot van verzoekster verstuurd (stuk 8), kan hoegenaamd niet redelijkerwijze worden gesteld dat niet zou zijn voldaan aan deze voorwaarde.

Door dit toch te willen doen schendt de bestreden beslissing inderdaad art. 50, 2, 3° lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 op rechtstreekse wijze, doch ook samen met een aantal beginselen van behoorlijk bestuur zoals de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsproportionaliteitsbeginsel, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangezien het middel aldus ernstig en gegrond is,"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 50, §2, 3° van het KB dd. 08.10.1981;*
- De materiële motiveringsplicht;*
- Artikel 3 van de Wet dd. 28.07.1991;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Het redelijkheidsbeginsel;*
- Het proportionaliteitsbeginsel.*

De verzoekende partij acht voormelde regels geschonden, daar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet voldoende rekening heeft gehouden met de zwangerschap van verzoekster, de duidelijke inspanningen van de echtgenoot van verzoekster om actief te solliciteren en het feit dat verzoekster een beloftevol inburgeringstraject aan het afleggen is.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd gemachtigd tot verblijf in zijn hoedanigheid van echtgenoot.

*Artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
(...)*

*Terwijl artikel 10 van de Vreemdelingenwet duidelijk volgende voorwaarden stipuleert:
(...)*

Uit de stukken van het dossier blijkt dat dhr. W. A. (...), de vervoegde vreemdeling, niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, nu de verzoekende partij al een gehele periode een werkloosheidsuitkering geniet, terwijl niet werd aangetoond dat de referentiepersoon of verzoekende partij zelf actief op zoek zijn naar werk.

Gelet op de duidelijke voorwaarden dewelke artikel 10 van de Vreemdelingenwet stipuleert, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk besloten tot de intrekking van het verblijf van de verzoekende partij.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 50 van het KB dd. 08.10.1981, daar deze bepaling van toepassing is op burgers van de Unie die een aanvraag gezinshereniging indienen, terwijl verzoekende partij een derdelander is.

Verzoekende partij meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de zwangerschap en de miskramen van verzoekster en de 'wijze waarop de arbeidsmarkt hier in de reële wereld mee omgaat'.

De verzoekende partij heeft afdoende de mogelijkheid gekregen om stukken naar voren te brengen m.b.t. zijn persoonlijke situatie.

Uit de voorgelegde stukken kon niet worden afgeleid dat er sprake is van een situatie zoals omschreven in artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft gemotiveerd over het voorgelegde zwangerschapsattest:

"Attest zwangerschap, verklaring van arbeidsonderbreking op naam van betrokkene 10.01.2017 voor de rest van de zwangerschap (intussen bevallen: in rijksregister bevallen op 10.05.2017): op zich zegt dit niets over haar integratie in België, maar wel over hun gezinsband, wat niet in twijfel wordt getrokken. Trouwens de periode die nu bekeken wordt voor een verlenging van een A-kaart is 22.09.2015 afgifte A-kaart tot 10.09.2016 het vervallen van de A-kaart."

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels.

De verwerende partij laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien niet bevoegd is om dit onderzoek in de plaats van de gemachtigde te voeren. De Raad kan enkel vaststellen dat dit onderzoek is gebeurd, dat verzoeker de kans heeft gekregen alle nuttige stukken over te maken en dat door de gemachtigde duidelijk wordt uiteengezet waarom deze elementen niet opwegen tegen een behoud van het verblijfsrecht voor verzoeker.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen zorgvuldig en gedegen onderzoek zou zijn verricht, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betwist verder dat de echtgenoot van verzoekster niet de nodige inspanningen heeft gedaan om aan werk te geraken. Zij wijst ter zake op tientallen sollicitaties.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij kennelijk voorbij gaat aan de motivering aangaande de sollicitaties van de referentiepersoon:

“De referentiepersoon maakt in aantal veel sollicitaties over, maar deze dateren voornamelijk van na het vervallen van de A-kaart van betrokkene op 10 september 2016 en de betekening van dit document. Slechts 1 sollicitatie in september 2016 en 2 in oktober 2016, in november zijn dit er een stuk meer. Veelal dateren de sollicitaties van éénzelfde dag en op enkele minuten van elkaar zijn deze verstuurd. Ook zijn er vaak dubbele sollicitaties tussen dat er voor dezelfde positie twee keer gesolliciteerd wordt op een ander moment of tweemaal hetzelfde document over gemaakt wordt. Via interimkantoor is het namelijk elektronisch dat er moet geklikt worden indien men wenst te solliciteren. Zodanig dat iemand heel veel sollicitaties kan doen op zeer korte tijd, maar daarom zijn deze functies nog niet altijd geschikt voor het profiel van de referentiepersoon. Dit zijn dan ook reacties die op deze sollicitaties volgen. Omwille dat er geen énkél sollicitatie tussen januari en augustus en één in september voorgelegd wordt, kan hieruit afgeleid worden dat betrokkene niet actief werk gezocht heeft in de periode die nu van belang is.”

Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat uit de door verzoekende partij overlegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon actief zoekt naar werk.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt met haar kritiek, als zou uit de door haar overlegde stukken blijken dat de referentiepersoon volop aan het solliciteren is, actief op zoek is naar werk en werkwillig is, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat uit de door verzoekende partij overlegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk.

Verweerder benadrukt ter zake dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader van de boordeling van het actief zoeken naar werk.

Verweerder benadrukt nog dat de meeste sollicitaties, die overlegd werden, dateren van na het vervallen van de A-kaart. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist in haar verzoekschrift.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de echtgenoot van verzoekster stabiele bestaansmiddelen ontvangt, daar hij een werkloosheidsuitkering geniet, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet aangenomen kan worden daar artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die vervoegd wordt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

De medische problemen van de echtgenoot van verzoekster kunnen hieraan geen afbreuk doen, te meer daar deze attesten niet werden overgemaakt aan de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In zoverre de verzoekende partij wijst op het feit dat zij cursussen inburgering en cursussen Nederlands volgt, laat verweerder gelden dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie alle stukken nopens de integratie heeft onderzocht, doch diende vast te stellen het volgen van de door de verzoekende partij genoten cursus Nederlands een verplichting is, zodat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij op een bijzondere manier geïntegreerd is dan wel een grote moeite doet om geïntegreerd te raken.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing en meent dat zij de nodige inspanning heeft gedaan om zich te integreren, is niet van die aard om hieraan afbreuk te doen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het evenredigheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"§ 1. De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

(...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;*

(...)"

Uit de lezing van deze bepaling blijkt dat dit artikel handelt over Unieburgers, terwijl de verzoekster een derdelander is die geen burger van de Unie is. Artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit bevindt zich onder titel II "Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen.", Hoofdstuk I "Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden, en vreemdelingen, familieleden van een Belg.", waarvan het toepassingsgebied wordt bepaald in artikel 43 van het Vreemdelingenbesluit, dat als volgt luidt:

"bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende vreemdelingen :

1° de burgers van de Unie zoals omschreven in artikel 40, § 2, van de wet;

2° de familieleden van een burger van de Unie zoals omschreven in artikel 40bis, van de wet;

3° de familieleden van een Belg zoals omschreven in artikel 40ter, van de wet.”

Te dezen is de verzoekster noch een Unieburger, noch een familielid van een Unieburger, noch een familielid van een Belg, doch wel (een familielid van) een derdelander, die geen burger van de Unie is. De verzoekster verwijst dan ook niet op dienstige wijze naar het bepaalde in artikel 50, § 2, 3°, van het Vreemdelingenbesluit.

Het enig middel is, wat dit onderdeel betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf van de verzoekster in het Rijk omdat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in zijn behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden, nu enkel stukken werden voorgelegd met betrekking tot een werkloosheidsuitkering startende van januari 2016 tot en met oktober 2016 en “geen andere documenten” en een werkloosheidsuitkering “enkel in aanmerking genomen (kan) worden voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”. Tevens wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verzoekster geen stukken heeft overgemaakt “die aantonen dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken”, dat het ondenkbaar is dat er geen banden meer zijn met haar land van herkomst en dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaren aanwezig zijn die een terugkeer in de weg staan. Ten slotte wordt nog rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekster hier een echtgenoot en een kind heeft, waarbij genoegzaam wordt toegelicht waarom “(d)e aard en de hechtheid van de gezinsband (...) niet op(wegen) tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 11, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt (onder meer) het volgende:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...).”

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de voorgaande bepaling verwijst, bepaalt (onder meer) het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

§ 2.

(...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Te dezen laat de verzoekster gelden dat niet afdoende rekening wordt gehouden met haar zwangerschap, waardoor zij niet in staat was om werk te zoeken of te verrichten, en de verschillende miskramen die zij in het verleden heeft gehad. Zij stelt dat haar kind nu drie maanden oud is, dat deze nog de moederlijke zorgen nodig heeft en dat zij nog dient te bekomen van de bevalling. Vooreerst wordt er op gewezen dat ingevolge de voornoemde bepalingen het de vervoegde vreemdeling en niet de verzoekster is die, wanneer hij een werkloosheidsuitkering ontvangt, dient aan te tonen dat hij actief

werk zoekt. Het door de verzoekster overgemaakte zwangerschapsattest, evenals de door haar overgemaakte verklaring van arbeidsonderbreking, werden door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook onderzocht in het kader van de in artikel 11, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet gestelde verplichting dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet worden gehouden *“met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing overwogen dat dit *“op zich (...) niets (zegt) over haar integratie in België, maar wel over hun gezinsband, wat niet in twijfel getrokken wordt”* en dat *“de periode die nu bekeken wordt voor een verlenging van de A-kaart (...) 22.09.2015 afgifte A-kaart tot 10.09.2016 het vervallen van de A-kaart (is)”*, wat door de verzoekster wordt weerlegd, noch ontkracht. Met betrekking tot de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekster en de vervoegde vreemdeling en hun kind wordt in de bestreden beslissing overwogen dat deze *“niet op(wegen) tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, aangezien zij bewust kiezen om niet te voldoen aan de voorwaarden voor een verlenging beschreven onder art. 10 van de vreemdelingenwet”* en dat *“(i)ndien de referentiepersoon zich inspant om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zoals niet ten laste van de openbare overheden zijn of allerm minst actief zoeken naar werk, (...) een nieuwe aanvraag voor legaal verblijf op basis van gezinshereniging ingediend (kan) worden”*. De verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde onvoldoende rekening zou hebben gehouden met het door haar voorgelegde zwangerschapsattest. Voorts gaat de bestreden beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt erin zelfs de suggestie gedaan om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen wanneer de referentiepersoon actief op zoek zou gaan naar werk, zodat tevens (minstens impliciet) blijkt dat rekening wordt gehouden met het prille moederschap van de verzoekster.

Voorts laat de verzoekster gelden dat zij een inburgeringstraject heeft gekozen waarbij zij een goed resultaat behaalde. Zij erkent dat zij dit nog zal moeten verderzetten, maar werpt op dat het er alle schijn van heeft dat zij een reële kans heeft om binnen afzienbare tijd een professionele activiteit uit te oefenen. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt overwogen dat dit *“niet aan(toont) dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken”* aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is. Door louter te wijzen op haar inburgeringstraject, zonder deze concrete motieven te weerleggen of te ontkrachten, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat zij *“geen stukken (heeft) over gemaakt (...) die aantonen dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken”*.

Verder werpt de verzoekster op dat haar echtgenoot zeer actief bezig was met solliciteren. Zij verwijst naar tientallen sollicitaties die zij bij haar verzoekschrift voegt (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 8) en laat gelden dat niet redelijkerwijze kan worden gesteld dat haar echtgenoot niet voldoende inspanningen zou hebben gedaan om te solliciteren. In de eerste plaats wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster niet alle sollicitatiebewijzen die zij thans bij haar verzoekschrift voegt (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 8) heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Een aantal stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 10 van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde sollicitatiebewijzen die niet werden voorgelegd aan het bestuur kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Met betrekking tot de sollicitatiebewijzen van de referentiepersoon die wel aan het bestuur werden overgemaakt, wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de sollicitaties *“voornamelijk (dateren) van na het vervallen van de A-kaart van betrokkene op 10 september 2016 en de betekening van dit document”*, dat er slechts één sollicitatie is geweest in september 2016, twee in oktober 2016 en *“een stuk meer”* in november 2016, doch dat deze sollicitaties *“(v)eelal dateren (...) van éénzelfde dag en op*

enkele minuten van elkaar zijn (...) verstuurd" en dat er ook "vaak dubbele sollicitaties tussen (zijn) dat er voor dezelfde positie twee keer gesolliciteerd wordt op een ander moment of tweemaal hetzelfde document overgemaakt wordt", waarbij de functies "nog niet altijd geschikt (zijn) voor het profiel van de referentiepersoon". Ten slotte wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat "(o)mwille dat er geen énkkel sollicitatie tussen januari en augustus en één in september voorgelegd wordt, (...) hieruit afgeleid (kan) worden dat betrokkene niet actief werk gezocht heeft in de periode die nu van belang is". De verzoekster betwist de vaststelling dat "er geen énkkel sollicitatie tussen januari en augustus en één in september voorgelegd wordt" niet. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij de beoordeling of de referentiepersoon al dan niet aantoonde dat hij actief op zoek gaat naar werk heeft overwogen dat de sollicitatiebewijzen "voornamelijk (dateren) van na het vervallen van de A-kaart van betrokkene op 10 september 2016 en de betekening van dit document", zodat "hieruit afgeleid (kan) worden dat betrokkene niet actief werk gezocht heeft in de periode die nu van belang is" en er op gewezen heeft dat "(d)e voorwaarden van gezinshereniging art. 10 (...) een verplichting (zijn) bij de opstart (visumaanvraag) en opvolging". Van de vervoegde vreemdeling mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij *in tempore non suspecto* blijft voldoen aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden en dat hij niet pas na het vervallen van de tijdelijke verblijfsmachtiging van de verzoekster probeert om zich opnieuw onder deze voorwaarden te stellen.

Waar de verzoekster nog laat gelden dat "het in deze moderne tijden zo is dat men via interimkantoor voornamelijk elektronisch dient te solliciteren", en dat dit de referentiepersoon "niet ten kwade kan (...) worden (geduid)", wordt erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het de referentiepersoon kwalijk wordt genomen dat hij op elektronische wijze heeft gesolliciteerd, doch wel dat hij vóór het vervallen van de A-kaart van de verzoekster zeer weinig gesolliciteerd heeft en dat hij nadien in november 2016 zeer veel sollicitaties via een interimkantoor elektronisch heeft verstuurd die "(v)eelal dateren (...) van éézelfde dag en op enkele minuten van elkaar zijn (...) verstuurd", terwijl op deze manier "iemand heel veel sollicitaties kan doen op zeer korte tijd, maar daarom zijn deze functies nog niet altijd geschikt voor het profiel van de referentiepersoon", en dat dit "dan ook reacties (zijn) die op deze sollicitaties volgen", wat door de verzoekster niet wordt betwist.

Voorts erkent de verzoekster dat de referentiepersoon voor veel verschillende functies heeft gesolliciteerd die niet allemaal even passend bij zijn profiel waren, maar stelt zij dat hij niet op zoek is naar één functie in het bijzonder en dat hij bereid is om alles aan te nemen waarvoor hij geschikt wordt geacht. Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat "er geen énkkel sollicitatie tussen januari en augustus en één in september voorgelegd wordt" en aan de gevolgtrekking die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieruit afleidt, met name "dat betrokkene niet actief werk gezocht heeft in de periode die nu van belang is".

Waar de verzoekster nog wijst op de ernstige medische problemen van de referentiepersoon in het verleden waardoor hij lange tijd arbeidsongeschikt is geweest, kan worden herhaald dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het formulier arbeidsongevallen op naam van de referentiepersoon, het attest werkonbekwaamheid op naam van de referentiepersoon, het schrijven van dokter D.R. van 11 juni 2014, de oproepingen door A.H. op 4 april 2016 en 25 september 2015, het schrijven van dokter J.S. van 6 oktober 2015, het schrijven van M.V. van 15 juli 2015 en het kinesitherapievoorschrift van dokter V.D.C. van 27 januari 2016 (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 9 tot en met 13) niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 10 van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde formulier arbeidsongevallen, het attest werkonbekwaamheid, de schrijvens van dokter D.R., dokter J.S. en van M.V., evenals de oproepingen door A.H. en het kinesitherapievoorschrift van dokter V.D.C. (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 9 tot en met 13), die niet werden voorgelegd aan het bestuur, kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoekster laat ten slotte nog gelden dat de referentiepersoon in januari 2017 nog twee dagen heeft gewerkt en inmiddels een werkloosheidsuitkering ontvangt, wat volgens haar voldoende stabiele

bestaansmiddelen biedt. Zij wijst er tevens op dat zij en haar echtgenoot bij een ziekenfonds zijn aangesloten. Door louter hierop te wijzen maakt de verzoekster evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat *“we(r)kloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen (kan) worden voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”*, dat *“de referentiepersonen 2 dagen (heeft) gewerkt in januari 2017”*, doch dat het ervoor *“van november 2015 geleden (was) dat er werk terug te vinden is in de databank”* en dat *“er geen énkél sollicitatie tussen januari en augustus en één in september voorgelegd wordt”*. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de gemachtigde hieruit op kennelijk onredelijke wijze heeft afgeleid *“dat betrokkene niet actief werk gezocht heeft in de periode die nu van belang is”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. De verzoekster maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN